

РЕШЕНИЕ

№ 1175

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
К. В. Станчева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от К. В. Станчева Въззивно гражданско дело № 20211100514884 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С Решение № 20190449 от 27.09.2021 г. по гр. д. № 38737/2020 г. по описа на СРС, 34 състав, е признато за установено по предявените обективно съединени от „Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й.Б.“ ЕАД/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост -4“, Бизнес Парк София, сграда 6, срещу К. Х. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „****“ установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, че К. Х. Г. дължи на „Т.Б.“ ЕАД, сумата от 77,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 17.04.2014 г. и сключено към него допълнително споразумение от 27.08.2018 г. за мобилен номер **** и сумата от 92,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение от 27.08.2018 г. за мобилен номер ****, за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 09.06.2020 г. по ч.гр.д. № 21525/2020 г. по описа на СРС, 34 състав.

Със същото решение и с оглед изхода от спора е разпределена отговорността за разноси между страните, като ответникът К. Х. Г. е осъдена на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на ищеца „Т.Б.“ ЕАД сумата от 255 лева, представляваща разноси, сторени в хода на исковото производство, както и сумата от 205 лева – разноси по ч.гр.д. № 21525/2020 г. по описа на СРС, 34 състав.

Недоволен от така постановеното първоинстанционно решение е останал ответникът К. Х. Г., който в законоустановения двуседмичен срок по чл. 259, ал. 1 ГПК е депозирал въззивна жалба, чрез процесуалния си представител – адв. Н. Д., АК-

Благоевград, надлежно упълномощен за всички съдебни инстанции, с пълномощно, приложено в първоинстанционното производство на л. 42. С жалбата се оспорва съдебното решение на районния съд, при твърденията, че същото е неправилно – постановено в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се, че съдът не е обсъдил в решението си доводите на ответника, в частност, че в хода на процеса ищецът не е доказал предоставянето на мобилни услуги по договор, така, както се претендира. Представените по делото писмени доказателства само сочат на съществуването на облигационно съглашение между страните, но същите не са доказателства от естество да установят реално предоставените и ползвани от ответника услуги. В този смисъл искът е недоказан и следва да се отхвърли, по мнение на жалбоподателя. На второ място, възразява се, че първостепенният съд е приел за неоснователно възражението в отговора на исковата молба, че клаузата за неустойка в процесните два договора е нищожна. Домогва се да докаже последното, твърдейки, че неустойка, уговорена в размер на всички месечни абонаментни такси до края на срока на договора, след предсрочното му прекратяване е нищожна, след като се изисква от потребителя да плаща без за това да получава насрещна престация. По този начин, макар договорът да е прекратен, абонатът остава задължен за заплащане на всички абонаментни такси, без да може да ползва установените в договора услуги. В подкрепа на тезата си, цитира практика на ВКС. Претендира, че процесната неустойка излиза извън обичайните й обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. На последно място отбелязва, че в хипотеза като настоящата е допустимо да се предвиди уговорка, че потребителят ще дължи три месечни абонаментни такси, но подобна клауза би била отменна, а не неустойка. С оглед изложеното, моли въззивния съд да отмени атакувания съдебен акт и да отхвърли изцяло исковите претенции. Претендира разноски и за двете съдебни инстанции.

В срока и по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна – ищец „Т.Б.“ ЕАД, чрез процесуалния представител – адв. В. Г. от САК, с пълномощно към отговора. В същия се изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че решението е правилно постановено и съобразено с материалния закон и практиката на съдилищата. Разяснява, че потребителят дължи такава част от разликата между стандартната цена на устройството, съгласно ценовата листа, действаща към момента на сключване на договора и заплатената от него при предоставянето му, каквато съответства на оставащия срок на договора. Навежда, че процесната клауза с неустоечен характер не води до заключение за възлагане на необосновано високи тежести върху потребителя, а възстановява баланса в отношенията. Позовава се на сключена между мобилния оператор и Комисия за защита на потребителите Спогодба от 12.01.2018 г. Моли да се потвърди решението на СРС. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция. В условията на евентуалност прави и възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерен размер на адвокатския хонорар на другата страна.

Софийският градски съд, като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства в рамките на въззивната жалба, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е основателна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Във връзка с доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави следното:

Предявени за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 92 ЗЗД – предмет на въззивното производство е установяване на следните две вземания: за сумата от 77,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 17.04.2014 г. и сключено към него допълнително споразумение от 27.08.2018 г. за мобилен номер **** и за сумата от 92,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение от 27.08.2018 г. за мобилен номер ****, за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 09.06.2020 г. по ч.гр.д. № 21525/2020 г. по описа на СРС, 34 състав

Безспорно е във въззивното производство, че на 17.04.2014 г. между страните е сключен договор за мобилни услуги, неразделна част от който е и приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни лица от същата дата, ведно с приложимите общи условия на търговеца и договор за лизинг от същата дата, както и допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги с номер + **** от 27.08.2018 г., а също и допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги с номер + **** от 27.08.2018 г. Въведените от въззивника възражения в посока, че не е налице валидна облигация между страните в производството са неоснователни, доколкото на първо място самата тя с подписа си върху писмените доказателства е удостоверила съгласието си да се обвърже с дружеството-ищец, а отделно от това, ако е оспорвала истинността на документите /подписа си/ е имала възможност по реда на чл. 193 от ГПК да оспори с отговора по чл. 131 ГПК приложените към исковата молба документи. При тези доводи, настоящият състав на съда счита, че ответникът К. Х. Г. се е съгласила с представените от ищеца документи, подпис върху който е положен от нея самата.

Същественият въпрос, въведен още с отговора на исковата молба и поддържан и във въззивната жалба, като оплакване за неправилност на първоинстанционното решение, обаче е с друг фокус и касае действителността на клаузите, предвиждащи пораждање на задължение за потребителя по чл. 92, ал. 1 ЗЗД, а от там - дължимостта на вземането за неустойки при прекратяване на договорите.

В отговор на възраженията в жалбата, настоящият въззивен състав намира следното:

По предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 92 ЗЗД за установяване на парично задължение за неустойки по процесния договор и две допълнителни споразумения за предоставяне на мобилни услуги, въззивният съд приема, че в хода на делото не са доказани елементите от фактическия състав на чл. 92 ЗЗД, обуславящи неоснователността на заявената искова претенция, при аргументи, както следва.

За основателността на претенциите за неустойки в тежест на ищеца е да докаже

наличието на валидни облигационни правоотношения с ответницата по договор за мобилни услуги за мобилен номер +****, а именно договор за мобилни услуги от 17.04.2014 г., изменен с допълнително споразумение № 013562977 от 17.04.2018 г., както и по договор за мобилни услуги за мобилен номер +****, изменен с допълнително съглашение от 17.04.2018 г., наличието на валидни клаузи за неустойки, в случай на предсрочно прекратяване на договорите поради виновно неизпълнение на задълженията на ответницата, предсрочното прекратяване на договорите по вина на ответницата, както и размера на уговорените неустойки.

При установяване на тези обстоятелства, в тежест на ответницата е да докаже, че е погасила задълженията си.

Както вече бе коментирано по-горе, в случая страните са били обвързани от валидни правоотношения по процесните две допълнителни споразумения от 17.04.2018 г., към договора за мобилни услуги, по които ответницата е неизправна страна. Съгласно чл. 19, б. "в" от Общите условия на ищеца, приети по делото и неоспорени от ответницата, мобилният оператор има право едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, ако потребителят не е платил дължими суми след изтичане на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съгласно Общите условия – в срока, указан във фактурата, но не по – късно от 18 дни след датата на издаването – чл. 27 от Общите условия.

Не е спорно, че ответницата не е изпълнила задълженията си за заплащане на месечни абонаментни вноски за периода 01.08.2018 г. – 30.11.2018 г., както и че в процесния договор и допълнителни споразумения е уговорена неустойка за предсрочното им прекратяване по вина на абоната – част III, т. 3 от допълнително споразумение от 17.04.2018 г. Уговорката гласи, че в случай на прекратяване на процесната договорна връзка преди изтичане на срока, посочен в чл. 2 от същия раздел III, „по вина или инициатива на потребителя“ или при нарушение на задълженията на потребителя, се дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване, неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти.

В отговора на исковата молба, а наред с това и във въззивната жалба на ответницата, същата оспорва факта на престиране по коментираната договорна връзка между нея и далекосъобщителното дружество, но не оспорва твърдението на ищеца, че тази обвързаност между страните е едностранно прекратена по волята на ищеца.

Настоящият състав на въззивния съд намира, че не всички коментирани по-горе елементи от фактическия състав на неустойката по чл. 92, ал. 1 ЗЗД се доказват в хода на производството. По-конкретно, от страна на ищеца не е реализирано при условията на пълно и главно доказване на следните обстоятелства: предсрочното прекратяване на договорите по вина на ответницата, както и размерът на уговорените неустойки. На първо място, макар в чл. 19, б. „б“ и чл. 19, б. „в“ от ОУ да не е регламентирано в темпорален аспект действието на едностранното прекратяване на договора за далекосъобщителни услуги, когато инициативата за това изхожда от оператора, то в чл. 36 от същите ОУ се сочи, че дружеството-доставчик на мобилни услуги се задължава да информира потребителя за изчерпване на кредитния лимит при достигане на сума,

равна на 90 % от този лимит. Уведомяването на потребителя от оператора в случай на достигнат от първия кредитен лимит в размер 90 % следователно е задължение на втория, а не право, доколкото изрично в текста е използван изразът "се задължава". Следва да отбележим, че от страна на ищеца не са ангажирани никакви доказателства във връзка с твърдението му, че е налице прекратяване на договорната връзка, за което ответницата да е уведомена, макар последното да му е вменено като задължение по силата на изготвените от самия него ОУ. Съдът намира, че простото позоваване на текста на т. 36 на ОУ, не може да се тълкува в полза на оператора, още повече, че в конкретния случай такова позоваване отсъства.

От друга страна, настоящият съдебен състав приема, че ответникът – физическо лице, което по силата на процесния договор ползва услуга, която не е предназначена за извършването на търговска или професионална дейност, следва да има качеството на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, в светлината на дадените легални дефиниции на понятията "услуга" и "договор за услуга" – съответно в § 13, т. 14 и т. 35 от ДР на ЗЗП. Респективно далекосъобщителната компания „Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й.Б.“ ЕАД/ е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП.

При тълкуване на процесните допълнителни споразумения от 27.08.2018 г. посредством правилото на чл. 20 ЗЗД, отчитайки значението на връзката между отделните клаузи и смисъла, и целите, вложени в целия договор, въззивният съд приема, че действителната воля на страните, обективизирана в т. 3 от раздел III на допълнителните споразумения от горепосочената дата, е била потребителят да дължи на оператора неустойка и в случаите, в които е налице предсрочно прекратяване на допълнителното споразумение на безвиновно основание. Или иначе казано, страните са възприели за тях да има силата на закон уговорката, че неустойка ще се дължи от потребителя дори ако последният сам, по лични, субективни причини, се откаже от договорната връзка, така щото вече да не желае да ползва мобилните услуги. Това заключение на съда се подкрепя и от употребения в клаузата на т. 3 от раздел III на допълнителните споразумения от 27.08.2018 г. израз "по ... инициатива на потребителя", който следва да се приравни на експлицитен отказ от договора. Горното идва да покаже, че възникването на задължението за неустойка се предполага и при отказ от договора, изхождащ от физическото лице – ползвател на услугата, който да е направен преди изтичането на уговорения срок на действие на подписаните споразумения, в случая – 27.08.2020 г.

Безвиновното прекратяване на договора за мобилни услуги е възможно, макар този договор да е срочен, предвид че такава забрана не се съдържа и в разпоредбите на Закона за електронните съобщения /ЗЕС/. ЗЕС предвижда единствено, че неустойка би била неоправдана в два случая – първо, когато договорът за мобилни услуги от потребителя е прекратен в срока на влизането му в сила – арг. от чл. 228, ал. 5 вр. с ал.

3 ЗЕС, и второ - при едностранно прекратяване на безсрочен договор за мобилни услуги от потребителя – арг. чл. 229а, ал. 1 ЗЕС. Следователно уговарянето на неустойка е допустимо тогава, когато е налице предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги, което има действие занапред – арг. [чл. 228, ал. 1, т. 4, б. "в" ЗЕС](#). Последното обаче е вярно само в случай, че така уговорената между сключилите договора страни неустойка не противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави по смисъла на чл. 9 от ЗЗД.

Според разпоредбата на [чл. 143 ЗЗП](#) неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца/доставчика, от една страна, и потребителя, от друга, като законодателят посочва различни хипотези, без обаче изброяването да е лимитативно дадено. В светлината на т. 3 от ТР № 1 ОТ 15.06.2010 г. по т.д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС преценката дали дадена клауза е неравноправна се осъществява към момента на сключването на договора, като се вземат предвид естеството на стоката или услугата – предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване, както и всички останали клаузи на договора или друг договор/анекс, от който първият зависи – [чл. 145, ал. 1 ЗЗП](#).

Преценявайки оспорената клауза на т. 3 от раздел III на допълнителните споразумения от 27.08.2018 г., както и останалите клаузи от сключените споразумения към договора за мобилни услуги, въззивният съд приема, че същата се явява неравноправна предвид наличието на предпоставките, установени в [чл. 143, т. 5 ЗЗП](#), а именно вменено в тежест на потребителя задължение при неизпълнение за заплати необосновано висока неустойка, поради което и тази клауза е нищожна – [чл. 146, ал. 1 ЗЗП](#).

Предсрочното прекратяване на договора за мобилни услуги неминуемо води до отпадане на задължението на потребителя да заплаща оставащите му месечни абонаментни такси до края на срока на договора – в случая до 27.08.2020 г., поради отпадане на облигационния съюз. Начинът, по който е уговорена методиката за изчисляване на размера на неустойката – в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, сочи, че клаузата на т. 3 от раздел III създава значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя на услугата. Това е така, понеже и при отказ на потребителя от срочния договор за мобилни услуги, търговецът получава имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше прекратен, но без да се предоставят мобилни услуги, макар да е предвиден лимит в размера /трикратен/ на престацията,

дължима в полза на доставчика. Следователно съгласуваната между страните клауза за неустойка е необосновано висока, доколкото практически се обезсмисля иначе формално предоставеното на потребителя право сам да прекрати предсрочно договора. Това положение пряко въздейства в правната сфера на другата страна - потребител, стремейки се да я задържи в облигационна връзка против волята ѝ, като същевременно я лиши от възможността за собствена преценка досежно действителната нужда от услугата, и по-специално получаването на последната именно от този мобилен доставчик, а наред с това и в крайна сметка да прецени самостоятелно дали да прекрати обвързаността си и оттам настъпването на финансови тежести. Ерго, може да се заключи, че единствената цел, за която е уговорена неустоечната клауза, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

По-нататък, въззивният съд приема, че процесната клауза не се явява и индивидуално уговорена по смисъла, вложен в [чл. 146, ал. 2 ЗЗП](#), след като е част от стандартни, предварително изготвени типови допълнителни споразумения на мобилния оператор, върху съдържанието на които потребителят не е имал възможност да влияе изобщо. Отделно от това нужно е да се отбележи, че по делото липсват данни, а и твърдения в посока, че включването на спорната клауза от раздел III в споразуменията от 27.08.2018 г. е в резултат на изричното им предварително обсъждане и дадено от потребителя нарочно съгласие относно тяхното съдържание, а доказателствената тежест в тази насока е била на ищеца с оглед правилото на [чл. 146, ал. 4 ЗЗП](#). В този смисъл ответникът има право да се ползва от защитата на потребителите, регламентирана в Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, който нормативен акт, в частта досежно регулацията на неравноправните клаузи в потребителските договори, въвежда постановките на [Директива 93/13/ЕИО](#) на Съвета от 5.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори.

Потребителят е всякога в положението на по-слаба страна в отношенията си с мобилния оператор, не само на плоскостта на възможността му да изрази позиция в преговорите, а също и на база степента на информираност. Така установеното положение го принуждава да се съгласява с оформените предварително от предприятието, предоставящо обществени електронни съобщителни услуги, стандартизирани и общо приложими бланки за допълнително споразумение, без да може да повлияе на съдържанието им. Клаузите в договорите за мобилни услуги, в това число и сключените към тях допълнителни споразумения, не следва да нарушават основни принципи, включително и най-вече този на равнопоставеност, на който се основават отношенията им – арг. [чл. 5 от ЗЕС](#), както и императивни разпоредби на закона.

При това положение и доколкото въззивният съд, обратно на възприетото от първоинстанционния такъв, достигна до извод за неравноправност, респективно

нищожност на клаузата на т. 3 от раздел III на допълнителните споразумения от 27.08.2018 г., следва, че за дружеството-ищец не е възникнало вземане за неустойка за едностранно предсрочно прекратяване на договора от страна на потребителя. Ето защо и настоящият съдебен състав приема, че сумата от 77,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 17.04.2014 г. и сключено към него допълнително споразумение от 27.08.2018 г. за мобилен номер **** и сумата от 92,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение от 27.08.2018 г. за мобилен номер ****., за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 09.06.2020 г. по ч.гр.д. № 21525/2020 г. по описа на СРС, 34 състав, се явяват претендирани при изначална липса на основание. Релевираната претенция на въззиваемия - ищец се явява неоснователна и подлежи на отхвърляне. Ето защо обжалваното решение следва да бъде изцяло отменено, а предявеният иск – отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора, присъдените разноси за първоинстанционното производство подлежат на ревизиране. Съгласно списък по чл. 80 от ГПК, депозиран от ответната страна и приложен пред СРС, установяващ сторени разходи за първата инстанция, се извежда, че за исковото производство ответникът е направил разноси за оказаното му правно съдействие от процесуален представител – както за заповедното, така и за исковото производство, съответно в претендирани размери 250 лева – за заповедното производство и 300 лева – за исковото. Предвид че въззиваемата страна – ищец своевременно е депозирала възражение за прекомерен размер на адвокатското възнаграждение на насрещната страна, въззивният съд намира, че касателно разноските, реализирани пред СРС, същото е частично основателно и по-конкретно претендиращият размер на адвокатското възнаграждение за заповедното производство е прекомерно завишен и като такъв подлежи на служебно занижаване от съда до минимум от 50 лева, установен в разпоредбата на чл. 6, т. 5 от НМРАВ /в приложимата редакция от изм. и доп. ДВ. бр.68 от 31 Юли 2020г./ За исковото производство претенцията от 300 лева отговаря на стандартите, разписани в НМРАВ, и следва да се присъди в цялост. С оглед горното и предвид промяна в резултата по същество на спора, с настоящото съдебно решение в полза на въззивника – ответник се следват разноси за първоинстанционното производство в общ размер на 350 лева, съответно 50 лева – деловодни разноси, сторени по ч.гр.д. № 21525/2020 г. по описа на СРС, 34 състав и 300 лева – деловодни разноси от исковото производство, при съобразяване на задължителните постановки на т. 12 от ТР № 4 от 18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Разноси за въззивната инстанция се дължат единствено на въззивника на основание чл. 78, ал. 3 вр. чл. 273 ГПК в размер на общо 325 лв., от които – 25 лв. – държавна такса и 300 лв. – адвокатско възнаграждение, доказателства за реалното сторване на които са приложени надлежно по делото. Възражението за прекомерен размер на адвокатския хонорар по чл. 78, ал. 5 ГПК от въззиваемото дружество се явява неоснователно, предвид че претендиращия адвокатски хонорар отговаря на минималния праг, установен в НМРАВ, в актуалната редакция - изм. и доп. ДВ. бр.68 от 31 Юли 2020г., относима към момента на сключване на процесния договор за правна защита и съдействие от 15.10.2021 г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20190449 от 27.09.2021 г. по гр. д. № 38737/2020 г. по описа на СРС, 34 състав, като ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й.Б.“ ЕАД/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост -4“, Бизнес Парк София, сграда 6, срещу К. Х. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „**** установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че К. Х. Г. дължи на „Т.Б.“ ЕАД, сумата от 77,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 17.04.2014 г. и сключено към него допълнително споразумение от 27.08.2018 г. за мобилен номер **** и сумата от 92,46 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение от 27.08.2018 г. за мобилен номер ****., за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 09.06.2020 г. по ч.гр.д. № 21525/2020 г. по описа на СРС, 34 състав.

ОСЪЖДА „Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й.Б.“ ЕАД/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост -4“, Бизнес Парк София, сграда 6 да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на К. Х. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „**** следните суми: 50 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски по ч.гр.д. № 21525/2020 г. по описа на СРС, 34 състав, 300 лева – деловодни разноски, сторени в първоинстанционното исково производство, както и сума в размер на 325 лева – разноски, сторени пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____